

Tonja Blatnik

univerzitetna diplomirana sociologinja, je izvršna urednica revije Združenja Manager MQ. V svojem diplomskem delu je raziskovala socialno inovacijo t.i. tretjega spola za kar je bila nominirana za Prešernovo nagrado.

Veliki se postavijo v bran sebi, največji v bran drugih

Managerji družbi kot entiteti odvzemajo breme samoodgovornosti in ji dajejo malo več lahkotnosti.

Postaviti pod dvom nekaj samoumevnega je zame čisti eros, nekakšna konstruktivna ljubezen do neznanega. Nikoli potešena in nikoli potlačena. Tovrstna želja se rodi ob babiški pomoči začudenja, kot uči že Platon. Sama pri sebi sem jo prvič zaznala, ko sem še kot študentka postavljala na glavo osnovno dihotomijo zahodne družbe: obstajata dva-in-samo-dva-spola. Terensko raziskovanje me je pripeljalo do vznemirljivega zaključka, in sicer, spolov je pet. Od takrat se mi zdi drzna izpeljava- »Bog je ustvaril mo-

škega in žensko po svoji podobi, torej je Bog interseksualec«- že skoraj ponarodela. Ko smo v uredništvu sestavljali koncept Prepletanja, je v meni poskočila sorodna iskrica: postavimo pod dvom temeljno izhodišče. Kaj pomeni, da te vodijo in ali gre tudi drugače?

Ker smo domala vsi odraščali v atmosferi moči, avtoritete in ubogljivosti, dolžnosti, strahu in kazni, so drugi scenariji težko predstavljeni. Z duhom ubogljivosti smo prežeti že v taki meri, da se nikoli ne vprašamo, ali je podrejanje avtoriteti dobro ali slabo. Sprašujemo se samo, ali je avtoriteta legalna in v skladu z zakoni.

Kakšna bi bila družba, temelječa na prostovoljnem sodelovanju? Smo za tako družbeno ureditev dovolj zreli, ali sploh kdaj bomo? Si upamo prevzeti vso odgovornost? Kaj pomeni, da so vsa mnenja enako močna?

V življenju srečujem veliko ljudi. Večini pogledam oči. Včasih v njih ujame lakoto. Tako zapuščene oči. Toliko neizživetih želja. Takšna potreba. Kdaj drugič vidim v zenicah tujca vse: od zmagoslavne rojstva do tihega ugašanja. Občasno vidim samoobtoževanje. Tak pogled je najbolj otožen. Zlo, ki ti ga naredijo drugi, ni namreč nič v primerjavi z zlom, ki si ga povzročiš sam.

Ljudem, ko so vladali sebi, so jim drugi vladali precej manj. Pokroviteljstvo se namreč umika tistim, ki ne poznajo omejitev. A takih ljudi je malo. Ericco Malatesta je bil eden izmed tistih, ki so verjeli v družbo, ki je ne narekuje hierarhije, temveč prostovoljno sodelovanje. Če bi bila oblast borba vsakega izključno zase na račun svobode drugega, bi bil človeštvu usojen propad. Zaradi nenehnih spopadov med tiranijo vladajočih in uporom pokorjenih, bi dopolnil Malatesta.

Toda na srečo je prihodnost človeštva srečnejša, ker je zakon, ki vlada, milejši. Posamezniki ne uporabljajo svoje moči za zatiranje drugih, ampak za odkrivanje možnosti popolnega razvoja, v katerem se poskušajo združiti z drugimi zaradi večje blaginje vseh. Pri tem je osnovni problem sodobnega kapitalizma morda edino ta, da producira tako malo kapitalistov ... Managerji družbi kot entiteti odvzemajo breme samoodgovornosti in ji dajejo malo več lahkotnosti. Tisti, ki so v tej vlogi dobri, dokazujejo, da se znajo pogumni ljudje postaviti zase, najpogumnejši pa so sposobni braniti druge.

Pravi družbeni model, pravega vodjo, pravega sebe je težko najti, a zanimivo iskati. V tem globalnem labirintu je Adrianina nit za vse sila preprosta: veličastno ravnanje drugega z drugim in s samim sabo. ■

*Vedno si lahko boljši.
Vedno boljša bom!*

Anisa Faganelj, Mediade

mediade

Ustvarjamo Podjetnike v podjetju®

www.mediade.si